

Nr 30.

Ankom till riksdagens kansli den 8 maj 1942 kl. 3 e. m.

*Utlåtande i anledning av väckt motion angående allmän revision
av gällande fiskerilagstiftning.*

(2:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottet hänvisad motion, nr 81, av herrar *Skoglund* i Umeå och *Levin* har anhållits, att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte företaga utredning rörande en allmän revision av gällande fiskerilagstiftning samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för motionen, får utskottet hänvisa till densamma.

Utskottet har i vederbörlig ordning införskaffat utlåtanden över motionen från kammarkollegiet och lantbruksstyrelsen. Härjämte ha yttrandena avgivits av Svenska ostkustfiskarnas centralförbund, Svenska västkustfiskarnas centralförbund och Svenska insjöfiskarens centralförbund, vilka av utskottet beretts tillfälle därtill.

Till ledning vid bedömandet av den i motionen avhandlade frågan vill utskottet lämna följande redogörelse.

Gällande bestämmelser m. m.

Nu gällande civilrättsliga bestämmelser angående rätten till fiske innehållas i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske. Rörande tillkomsten av nämnda lag må följande nämnas.

1734 års lag innehöll vissa tämligen knapphändiga bestämmelser rörande rätten till fiske. Dessa regler inarbetades sedermera i viss utsträckning i Kungl. Maj:ts stadga och ordning den 14 november 1766 för rikets havs-, skär-, ström- och insjöfiske, som plägar benämnas 1766 års fiskeristadga. Sistnämnda stadga ersattes av 1852 års fiskeristadga, som utfärdades den 29 juni nämnda år. I berörda stadga återfinnas i stort sett bestämmelserna i 1766 års fiskeristadga. Under det att 1766 års fiskeristadga tillkom under riksdagens medverkan, utfärdades 1852 års fiskeristadga utan att Kungl. Maj:t dessförinnan förelagt riksdagen densamma. Följderna därav torde ha varit, att den senare författningen vid avvikelser från den förra icke förmådde upphäva bestämmelserna i denna, i vad de voro av civilrättslig natur. Förhållandet torde emellertid icke ha

varit av större praktisk betydelse, enär — såsom departementschefen anförde till statsrådsprotokollet vid stadgans utfärdande — i grunderna för själva fiskerättens bestämmande »någon egentlig förändring» icke gjordes genom den nya stadgan.

I likhet med 1766 års fiskeristadga innehöll jämväl 1852 års fiskeristadga såväl civilrättsliga som administrativa regler för fisket. Särskilt de sistnämnda reglerna ägde icke i alla hänseenden den tydlighet som var önskvärd, varför behovet av en revision av desamma snart gjorde sig gällande. I skrivelse den 22 maj 1878 anhöll också riksdagen, att Kungl. Maj:t måtte genom sakkunniga personer låta företaga en fullständig revision av 1852 års fiskeristadga. Med bifall till nämnda framställning uppdrog Kungl. Maj:t den 22 januari 1881 åt fem personer att såsom sakkunniga verkställa den begärda revisionen och avgiva förslag i ämnet.

De sakkunniga avgåvo den 3 mars 1883 betänkande med förslag till ny fiskeristadga och vissa andra författningar. I förslaget voro sammanförda de flesta ämnen, som behandlades i 1852 års fiskeristadga. Om uppdragandet av någon gräns mellan allmän lag och administrativa bestämmelser var sålunda icke fråga.

Tanken på fiskerilagstiftningens sönderdelande på nyssnämnda sätt hade emellertid under tiden alltmera framträtt. I vissa av de utlåtanden, som infördrades över 1883 års förslag, uttalades att samtliga stadganden av civilrättslig natur borde avskiljas från den allmänna fiskeristadgan, så att denna blott komme att innehålla föreskrifter om fiskets vård. Vid 1893 och 1894 års riksdagar bragtes frågan åter å bane genom väckta motioner.

Den 1 juni 1894 blev 1883 års förslag föredraget inför Kungl. Maj:t, som med anslutning till den åsikten att de till allmän lag hörande delarna av fiskerilagstiftningen borde sammanfattas i en särskild lag och sålunda avskiljas från de administrativa bestämmelserna uppdrog åt en samma dag förordnad kommitté att utarbета förslag till dylik lag.

Kommittén avgav den 15 november 1894 betänkande med förslag till bland annat lag om rätt till fiske, vilket endast innehöll civilrättsliga stadganden. Förslaget lades i tämligen oförändrad form till grund för den nu gällande lagen om rätt till fiske.

Bestämmelserna i 1896 års fiskerättslag, som i allt väsentligt ansluta sig till reglerna i 1852 års fiskeristadga, bygga på den sedan urminnes tid i Sverige gällande rättsprincipen, att rätten till fiske, i varje fall till insjöfiske, tillkommer strandägaren. Fritt fiskevatten finnes i havet och de stora insjöarna utanför de områden som omfattas av strandäganderätten.

De ursprungliga bestämmelserna i 1896 års fiskerättslag angående rätten till fiske i saltsjön ha genom lagändringar åren 1928, 1930 och 1932 modifierats i riktning mot ett tillåtande av fiske av visst slag vid annans strand. Bestämmelserna som gälla för bland annat Skånes västra kust, kusten av

Göteborgs och Bohus samt Hallands län ävensom rikets östra kust från och med Uppsala län i norr till och med Blekinge län i söder äro något olika för de särskilda kuststräckorna och innebära i huvudsak ett sanktionerande av tidigare gällande, genom sedvana tillkomna rättigheter.

Civilrättsliga bestämmelser om rätt till fiske finnas, förutom i fiskerättslagen, jämväl i åtskilliga andra författningar, bland vilka särskilt må nämnas lagen den 30 juni 1913 om gemensamhetsfiske. Innebörden av bestämmelserna i nämnda lag är, att en på visst sätt bestämd majoritet av delägare i ett oskiftat fiskevatten kan hos vederbörande länsstyrelse påkalla fastställelse av viss bestämd ordning för utnyttjande av fisket inom vattnet i fråga.

Straff för förseelse mot vissa bestämmelser i fiskerättslagen stadgas i 24 kapitlet strafflagen. Föreskrifterna skola enligt förslag till innevarande års riksdag (prop. nr 4/1942; första lagutskottets utlåtande nr 18/1942) erhålla ny lydelse. Olovligt fiskande och vissa andra förseelser mot fiskerättslagen, som förut varit målsägandebrott, skola sålunda nu bli angivelsebrott.

Administrativa bestämmelser om fiske återfinnas, förutom i kungl. fiskeristadgan den 17 oktober 1900, i ett flertal andra författningar.

Tidigare förslag till ändringar i fiskerilagstiftningen.

Såväl av lantbruksstyrelsen som åtskilliga sammanslutningar av fiskare och enskilda personer ha vid flera tillfällen gjorts framställningar hos Kungl. Maj:t om ändringar och kompletteringar i gällande fiskerilagstiftning. Framställningar i dylikt syfte ha jämväl gjorts av flera för ändamålet tillsatta utredningar. Bland nämnda förslag må endast nämnas följande.

I betänkande den 25 februari 1937 med förslag till lag angående rätt till fiske i Vänern, Vättern, Hjälmaren och Storsjön (statens off. utr. 1937: 10) ha sålunda av särskilt tillkallade utredningsmän, de s. k. *insjöfiskesakkunniga*, framlagts regler för närmare bestämmande av gränsen mellan enskild fiskerätt och fritt fiske i nämnda sjöar. Förslaget, som varit utremitterat till ett stort antal myndigheter och sammanslutningar, är beroende på Kungl. Maj:ts prövning.

Vidare har *fiskevattensutredningen* den 1 september 1939 framlagt betänkande med förslag rörande ett ändamålsenligt utnyttjande av kronans fiskevatten (statens off. utr. 1939: 28). Betänkandet innefattar förslag till nya förvaltningsregler för kronans fiskevatten jämte de lagändringar, som erfordras för dessas tillämpning. De nya reglerna, över vilka yttranden inhämtats från ett stort antal myndigheter och sammanslutningar, ha i vissa delar redan anbefallts till efterföljd. Genom beslut den 21 mars 1941 angående ett bättre utnyttjande av vissa kronans fiskevatten har nämligen Kungl. Maj:t med hänsyn till det allmänna försörjningsläget inom landet för de myndigheter, som förvalta kronans fiskevatten, framhållit vissa synpunkter

med avseende å omförmälda förvaltning, vilka torde vinna beaktande. Anvisningarna omfatta endast sådana åtgärder som ej kräva riksdagens medverkan. I övrigt är fiskevattensutredningens förslag beroende på Kungl. Maj:ts prövning.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 13 januari 1934 har lantbruksstyrelsen framlagt förslag till lag om ändring i lagen den 30 juni 1913 om gemensamhetsfiske. Förslaget har icke föranlett något Kungl. Maj:ts förslag till riksdagen.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 5 januari 1942 har slutligen lantbruksstyrelsen hemställt om en allsidig revision av gällande bestämmelser rörande fiskerätt och därmed sammanhängande förhållanden.

Av utskottet infordrade yttranden.

Kammarkollegiet anser i sitt över motionen avgivna utlåtande, att en översyn av fiskerättslagen kan vara motiverad, att lagen om gemensamhetsfiske likaledes bör undergå en överarbetning, att utredning bör verkställas angående ett förhinder av obehörigt utnyttjande av samfällda fiskevatten och läggande under enskild äganderätt av i saltsjön belägna skär och holmar, vilka icke till något hemman höra eller under särskilda villkor innehavas, samt att på grundval av fiskevattensutredningens betänkande bestämmelser böra utarbetas rörande tillgodogörande av kronans fiskevatten. Sistnämnda uppgift synes kollegiet som den mest angelägna.

Till stöd för sitt sålunda gjorda uttalande har kollegiet anfört i huvudsak följande:

Åtskilliga av de av motionärerna berörda fiskelagstiftningsfrågorna hava tidigare varit föremål för utredning, vilken dock icke torde befinna sig i sådant skick, att förslag kunnat framläggas för riksdagen.

Vidkommande behovet av en allmän revision av fiskelagstiftningen torde det få erkännas, att lagen om rätt till fiske icke i allo kan anses tillfredsställande för nutida förhållanden. Lagen, som huvudsakligen utgör en sammanställning och överarbetning av i svensk rätt urgamla rättsgrundsatser, syftar till att skydda varje enskild rättsägare vid tillgodogörande av den naturtillgång, som ett fiskevatten utgör. Borsett från en del oklarheter torde lagen tillfredsställande fylla de uppgifter, som satts för densamma. Däremot synes lagstiftningen icke möjliggöra ett rationellt fiske med åtgärder för fiskevård i den utsträckning, som numera kan anses önskvärd. Särskilt reglerna för utnyttjande av samfällda fiskevatten torde vara i behov av en överarbetning i syfte att erhålla enklare former för beslutsmässighet och större möjligheter att tillgodogöra fiskevattnen.

Vid en med anledning av motionen verkställd genomgång av de paragrafer i lagen om rätt till fiske, där motionärerna ansett ändring påkallad, har kollegiet, utan alla anspråk på fullständighet, uppmärksammat följande punkter, där lagen kan erfordra förtydligande och komplettering.

1 §. Uttrycket »kronan tillhöriga havsstränder samt i saltsjön belägna skär och holmar, vilka icke till något hemman höra eller under särskilda

villkor innehavas», synes genom förändrade förhållanden, särskilt den omständigheten att skär och holmar, på vilka någon enskild tidigare icke gjort anspråk, lagts under enskild äganderätt, hava kommit att i stor omfattning förlora sin innebörd. Denna utveckling torde i åtskilliga skärgårdsområden hava lett till svårigheter för fiskarbefolkningen.

2 §. Begreppet »inomskärs» är icke tydligt, och det vill synas som om i rättspraxis begreppet kommit att få en alltför vidsträckt innebörd. Likaså synes uttrycket »det ställe invid stranden, där stadigt djup av två meter vidtager», tolkas så, att strandäganderätten understundom erhåller en utsträckning, som knappast torde varit avsedd.

3 §. Kompletterande rättsregler beträffande inskränkningar i den enskilda fiskerätten vid Skånes östra kust och vid Blekinge torde kunna komma under överbäggande.

4 §. Uttrycken »å djup i yttre skärgården och i havsbandet» är givetvis tämligen obestämt. Vid granskningen av lagförslaget i Högsta Domstolen förklarade ock ett justitieråd, att bestämmelsen ej kunde tillfredsställande förklaras.

6 §. Kollegiet erinrar om ovanberörda utredning om fiskerätten i de stora sjöarna.

7 §. I sitt utlåtande angående betänkande rörande ett ändamålsenligt utnyttjande av kronans fiskevatten har kollegiet framlagt förslag till ändrad formulering av paragrafen.

10 §. Ändrade regler torde krävas om beslutsmässighet, om uppförande av fiskebyggnad och om upplåtelse av samfällt fiske.

12 § torde däremot ej, såsom motionärerna ifrågasatt, kunna ändras, då den uttrycker rättsgrundsatser, som gälla enligt sakens natur oberoende av positivt lagbud.

Vad beträffar de av motionärerna åberopade orediga fiskerättsförhållandena, vilka skulle hava inträtt efter avvitrningen i Norrland, torde de endast till ringa del bero på ett oklart rättsläge. Det råder intet tvivel om att efter avvitrningen de enskilda jordägarnas fiskerätt inskränkts till vattenområden inom de ägor, som tilldelats de särskilda byarna och hemmanen. Befolkningen har emellertid i stor utsträckning fortsatt att utan rätt nyttja fiskeplatser från tiden före avvitrningen. Fiskevattenutredningens förslag till ett bättre utnyttjande av kronans fiskevatten avsåg bland annat att bringa ordning och reda i detta förhållande genom att reservera lämpliga vatten för upplåtelse till ortsbefolkningen för husbehovsfiske mot en låg avgift, medan kronans övriga vatten, i den mån de icke disponeras av lapparna, skulle utnyttjas på annat sätt, huvudsakligen för sportfiske i olika former.

Ifråga om skogelagens i Smålands rätt till fiske har kollegiet icke någon egen erfarenhet om den oklarhet, som motionärerna uppge föreligga. Kollegiet håller dock före, att en eventuell oklarhet beror på ofullständighet i äldre skifteslagstiftning och icke kan avhjälpas genom ändringar i fiskelagstiftningen.

Bestämmelserna till skydd mot olovligt avstängande av fiskeväg, led eller ådra torde hava visat sig väl omständliga i tillämpningen och möjligheterna att utan rättegång få rättelse genom handräckning ganska små. En summarisk process inför vattenrättsdomaren torde kunna erbjuda en bättre lösning av frågan.

Om de rättigheter och skyldigheter, som skattlagda fiskens innehavare äga mot markägare och andra fiskerättsägare, finnas inga särskilda bestämmelser. En viss ledning beträffande sättet för fiskerättens utövning torde kunna erhållas ur skattningshandlingar och dylikt. Dessa uppgifter få kompletteras med sedvänja och för utövning av servitut i allmänhet gällande regler. Mot möjligheten att uppställa rättsregler av allmän giltighet för utövningen av sådan fiskerätt ställer kollegiet sig tvivlande.

Däremot synes en reglering i någon form önskvärd till förhindrande av det missbruk, som kan uppkomma genom att smärre hemmanslotter förvärvas för att erhålla fiskerätt i samfällda fiskevatten.

Lagen om gemensamhetsfiske torde hava blivit svårtillämplig genom allt för omständliga och detaljerade föreskrifter. En förenkling, som samtidigt något lättade på garantierna för den enskilde fiskerättsägaren, synes kunna leda till att lagen bättre fyllde sin nyttiga uppgift.

Lantbruksstyrelsen som jämväl överlämnat yttranden av samtliga fiskerintendenten har tillstyrkt, att den i motionen begärda utredningen snarast möjligt kommer till stånd. Styrelsen har i övrigt anfört följande:

Lantbruksstyrelsen har vid olika tillfällen hos Kungl. Maj:t gjort framställningar om ändring av ett flertal för fiskerättens utövande gällande bestämmelser och senast i underdånig skrivelse den 5 januari 1942 hemställt om en allsidig revision av gällande bestämmelser rörande fiskerätt och därmed sammanhängande förhållanden. Såsom av nämnda skrivelse torde framgå kan den nuvarande fiskerilagstiftningen ej anses tillfredsställande med hänsyn till fiskets utveckling och förändringarna i detsamma under senaste årtionden. Särskilt i fråga om sötvattens- och ostkustfisket kunna de i flera avseenden otidsenliga och svårtolkade fiskerättsbestämmelserna sägas snarare utöva ett hämmande än stimulerande inflytande på det eljest stora fiskeintresset.

Ett stort antal bestämmelser i lagen om rätt till fiske kunna anföras som exempel härpå. Sålunda äro bestämmelserna i 1, 2 och 4 §§, avseende gränserna mellan enskilt och fritt fiskevatten vid kusterna, rätten att där utsätta fast fiskredskap samt rätt till krok- och revfiske i vissa fall på enskilt fiskevatten svåra att tillämpa, delvis på grund av de nya fiskemetoder, som på senare år tillkommit.

I 2, 3 och 5 §§ giver begreppet strandägare anledning till missförstånd, såtillvida som var och en som har strand (t. ex. vid en tomt) ofta tror sig också hava fiskerätt. I samband härmed kan framhållas de betydande olägenheter, som uppkomma därigenom, att vid uppdelning av en större fastighet i ett flertal lotter och dessas försäljning rätt till andel i stamfastighetens vatten tillägges varje särskild lott och detta oberoende av om lotterna äro mantalssatta eller utgöras av avstyckade lägenheter.

Beträffande 6 §, som behandlar frågan om strandägarerätten i de större insjöarna, råder stor ovisshet i tillämpningen, vilken ovisshet tyvärr stegrats efter tillkomsten av det av särskilt tillkallade utredningsmän år 1937 avgivna betänkandet med förslag angående rätt till fiske i Vänern, Vättern, Mälaren, Hjälmaren och Storsjön i Jämtland.

I fråga om 7 § har i det år 1939 av fiskevattensutredningen avgivna betänkandet rörande ett ändamålsenligt utnyttjande av kronans fiskevatten föreslagits vissa ändringar, som skulle dels möjliggöra ett bättre utnyttjande

av de ifrågavarande vattnen, dels i viss grad tillgodose den stora efterfrågan på fiskemöjligheter, som gjort sig alltmera gällande i vårt land liksom i andra länder. Denna fråga torde även vara av betydelse då det gäller ett ordnande av fritidsproblemen.

Bestämmelserna i 10 §, som gälla oskift fiskevatten och enligt vilka samtliga delägare hava fiskerätt inom ett skifteslags hela vattenområde, äro för en god fiskevård mycket olyckliga. I och med tillkomsten år 1913 av lagen om gemensamhetsfiske hade man hoppats få till stånd en ändring till det bättre, men bestämmelserna i denna lag hava vunnit en ytterst ringa tillämpning. Ändringar i sagda lag i syfte att underlätta tillkomsten av gemensamhetsfiske äro därför i hög grad önskvärda. Den ovannämnda möjligheten att i samband med förvärv av helt små jordlotter också förvärva fiskerätt motverkar syftet med bestämmelserna i sistnämnda paragraf, vilka avse att förebygga upplåtelse av fiskerätt till utomstående till förfång för delägarna i ett oskift fiskevatten.

Beträffande utarrendering av fiskevatten, vare sig detta sker enbart eller i samband med upplåtelse av jord, saknas i 11 § lagen om rätt till fiske närmare bestämmelser rörande arrendetid, ersättning för eventuellt vidtagna fiskevårdsåtgärder m. m.

Bestämmelserna i 12 § lagen om rätt till fiske, vilka behandla frågor om urminnes hävd, åberopas ofta som stöd för rätt att utöva fiske i sjöar, särskilt i Norrland, och för rätt att utsätta överstängande redskap i rinnande vatten, vilka förhållanden mången gång motverkat strävanden att åstadkomma god fiskevård och ett rationellt fiske.

Även bestämmelserna i 14—17 §§ sistnämnda lag rörande överstängande av rinnande vattendrag äro olyckliga, såtillvida som dels smärre dylika vattendrag nämligen bäckar ej äro nämnda, dels ock förfaringssättet för beivrande av överträdelser av förbudet att helt överstänga vissa vattendrag är baserat »på ansökan av den som men lider», vilket i praktiken ofta är liktydigt med att ingripande icke kommer att äga rum.

Av det anförda torde framgå att ett flertal bestämmelser i lagen om rätt till fiske ävensom vissa författningar, som stå i samband med fiskerättens omfattning och utövande, påkalla ändringar och förtydliganden. Såsom lantbruksstyrelsen i sin ovanberörda skrivelse den 5 januari 1942 framhållit, kan även från de fiskandes sida med fog yrkas, att fiskerilagstiftningen anpassas efter tidens krav, och att icke denna lagstiftning genom föråldrade och svårtillämpliga samt delvis olämpliga bestämmelser står hindrande i vägen för en rationell utveckling av fisket.

Samtliga fiskeriintendenter ha tillstyrkt utredning i syfte att åstadkomma en allmän revision av fiskerilagstiftningen.

Svenska ostkustfiskarnas centralförbund har tillstyrkt bifall till motionen och anför följande:

Av inkomna yttranden framgår, att samtliga till centralförbundet anslutna läns- och provinsförbund tillstyrker den i motionen begärda utredningen rörande en allmän revision av gällande fiskerilagstiftning.

Gotlands fiskareförbund anför såsom skäl för en revision, att nuvarande fiskerilagar — Kungl. Maj:ts fiskeristadga och lag om rätt till fiske äro respektive 42 och 46 år gamla — äro i behov av en grundlig översyn, så att de komma att motsvara rådande förhållanden. Under de år, som gått,

ha en del paragrafer i dessa lagar förändrats i vissa avseenden, som medfört, att lagen innehåller motsägande, tvetydiga och svårtolkade bestämmelser.

Förbundet önskar därför, om en revision kommer till stånd, att till prövning upptages frågan om frigivande av rätten till flundrefiske och agntäckt vid annan strand vid gotlandskusten, varom förbundet tidigare gjort framställning till Kungl. Maj:t, att bättre bestämmelser för utmärkning av utlagd fiskredskap måtte komma till stånd, och att vid översegling av fiskredskap rättgångar därom måtte föras som åklagaremål i stället för som nu skadeståndsmål, att fiskarens rätt till fiskearrenden blir reglerad på ett för fiskarena tryggare sätt såväl ifråga om kronans som enskilda fiskevatten, att bestämmelser om vanhävd införas för sådana fiskevatten, som icke brukas, att bestämmelser om tillkomsten eller förändring i lokala fiskestadgar ändras så, att fiskevattensägare vid saltsjön, som icke äro fiskare, ej få ha bestämmanderätt ifråga om sådana fiskevatten, dit fiskerätten icke sträcker sig, samt att beslut om rätten att sätta fast fiskredskap inom område, dit strandganderätten icke sträcker sig, måtte tillkomma länsstyrelsen.

Jämväl *Svenska västkustfiskarnas centralförbund* tillstyrker bifall till motionen och anför följande:

Verkställande utskottet inom Svenska västkustfiskarnas centralförbund, som behandlat frågan, har beslutat tillstyrka motionen. Samtidigt få vi fästa jordbruksutskottets uppmärksamhet på 1935 års fiskeriutrednings förslag beträffande rätten till hummerfiske i Bohuslän. Fiskeriutredningen begränsade sitt förslag angående denna sak till att hummerfisket skulle göras helt fritt inom Vätte, Tanums och Kville härader. Då detta 1935 års fiskeriutrednings förslag ännu inte bringats till lösning får undertecknad organisation på det livligaste föreslå jordbruksutskottet, att även detta förslag kommer med i den av motionärerna föreslagna utredningen på fiskerilagstiftningens område.

Svenska insjöfiskarens centralförbund understryker behovet av att en sådan utredning kommer till stånd, varom förmåles i motionen. Förbundet anför dessutom följande:

Särskilt på sötvattensfiskets område lägga de nuvarande lagbestämmelserna ofta svåra hinder i vägen, för att fiskevattnen skola kunna utnyttjas för yrkes- eller binäringsfiske. Det är därför ett allmänt önskemål, att en sådan revision av vår fiskerilagstiftning företages, att man med dess hjälp kan bereda möjligheter för ett utökat yrkes- och binäringsfiske i landets insjöar och vattendrag.

Utskottet. Såsom framgår av den förut lämnade redogörelsen äro i den nu gällande lagen om rätt till fiske i tämligen oförändrad form inarbetade vissa från äldre lagstiftning hämtade rättsregler. Såsom motionärerna påpeka har detta till följd, att lagen icke i allo kan anses tillfredsställande för nutida förhållanden.

Sålunda torde stadgandet i lagens 1 § att varje svensk undersåte äger rätt att fiska bland annat »vid sådana kronan tillhöriga havsstränder samt i saltsjön belägna skär och holmar, vilka icke till något hemman höra

eller under särskilda villkor innehavas» numera i stor omfattning ha förlorat sin innebörd, sedan skär och holmar på vilka någon enskild icke tidigare gjort anspråk i stor omfattning lagts under enskild äganderätt.

Begreppet »inomskärs» i 2 § torde behöva förtydligas. Detsamma gäller jämväl de i samma § intagna reglerna rörande bestämmande av gränsen mellan enskilt och fritt fiskevatten vid havsstränderna.

I anslutning till vad som anföres i kammarkollegiets och Svenska ostkustfiskarnas i ärendet avgivna utlåtanden torde vidare böra övervägas, huruvida icke de i 3 § intagna reglerna rörande inskränkningar i den enskilda fiskerätten vid vissa havsstränder böra kompletteras.

Uttrycket »å djup i yttre skärgården och i havsbandet» i 4 § synes böra göras till föremål för omarbetning och förtydligas.

I avseende å innehållet i 6 § torde böra övervägas, huruvida icke insjöfiskesakkunnigas förslag till gränsdragning mellan det enskilda och fria fiskevattnet i de stora sjöarna, eventuellt i omarbetad form, kunde föreläggas riksdagen. Såsom framhålles i kammarkollegiets utlåtande torde nämligen ovissheten rörande tillämpningen av de nu gällande bestämmelserna ha ökats efter framläggandet av nämnda förslag.

Beträffande formuleringen av 7 § har av fiskevattensutredningen framlagts förslag till ändring. Detsamma gäller innehållet i 8 §. I samband med övervägandet av nämnda ändringsförslag torde böra tagas under bedömning, huruvida icke utredningens förslag i övrigt till bestämmelser i syfte att åstadkomma ett bättre utnyttjande av kronans, särskilt i Norrland, synnerligen omfattande fiskevatten kunde föreläggas riksdagen. Sistnämnda fråga synes utskottet med hänsyn till det allmänna försörjningsläget inom landet vara synnerligen angelägen.

Reglerna i lagens 9 och 10 §§ om utnyttjande av samfällda fiskevatten synas såsom i motionen framhålles i sin nuvarande form knappast fylla sitt syfte att säkerställa ett ändamålsenligt utnyttjande av dylika vatten.

Jämväl i vissa andra, av utskottet icke nu berörda avseenden synes kunna ställas berättigade krav på en revision av den gällande fiskerilagstiftningen. Vad beträffar däremot de av motionärerna berörda orediga fiskeförhållandena i Norrland och annorstädes torde desamma äga samband med vissa ofullständigheter i vederbörande skiftes- och avvitringshandlingar och tyvärr icke kunna förbättras genom lagstiftningsåtgärder.

Oavsett om skäl skulle anses föreligga mot att nu upptaga till behandling frågan om en så genomgripande omarbetning av 1896 års lag om rätt till fiske som utskottet i det föregående förordat torde enligt utskottets uppfattning hinder icke möta mot partiella reformer i lagen. En fråga som i detta sammanhang framstår för utskottet såsom en trängande nödvändighet är att lagen den 30 juni 1913 om gemensambetsfiske göres till föremål för omarbetning enligt de riktlinjer som föreslagits av kammar-

kollegiet, så att densamma bättre än nu kan gagna sitt syfte. Sistnämnda fråga torde enligt utskottets uppfattning kunna upptagas till behandling utan sammanhang med den av utskottet förordade allmänna revisionen av 1896 års fiskerättslag.

Under åberopande av det anförda får utskottet hemställa,

att riksdagen med bifall till motionen II: 81 må i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om utredning rörande en allmän revision av gällande fiskerilagstiftning samt för riksdagen framlägga de förslag i ämnet, vartill utredningen må föranleda.

Stockholm den 8 maj 1942.

På jordbruksutskottets vägnar:

L. TJÄLLGREN.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Tjällgren, Carl Eriksson, Gabrielsson, Jacob Hansson, von Stockenström, Nils Olsson, Dahlström* och *Bondeson* samt

från andra kammaren: herrar *Andersson i Löbbo, Liedberg, Andersson i Tungelsta, Gustafson i Vimmerby, Ericsson i Sörsjön, Carlström, Lundbom* och *Levin*.